

DYKTANDO DLA UCZNIÓW KLAS VII – VIII

Zielona Gmina i jej skarb

Gmina Osiecznica nazywana Zieloną Gminą to jedna z największych obszarowo jednostek administracyjnych naszego kraju. Obok Osiecznicy, będącej siedzibą władz gminnych, tworzą ją między innymi takie wieś jak Ławszowa, Kliczków, Obobok, Osieczów, Parowa, Świętoszów czy Tomisław. Położona jest na Nizinie Śląsko-Łużyckiej, w Borach Dolnośląskich. Gmina słynie ze świeżego powietrza i czystych wód, które posiada dzięki rosnącej tu puszczy bolesławiecko-zgorzeleckiej. Jej bujna i różnorodna przyroda porasta płaskodenną, miejscami bardzo głęboką dolinę Kwisy, jednej z najczystszych polskich rzek. W tym pięknym i niezwykłym przyrodniczo miejscu nie brakuje też obiektów zabytkowych i pamiątek historycznych.

Taką architektoniczną wizytówką gminy jest zamek Kliczków. Przed wojną uznawany za jedną z najokazalszych rezydencji w naszym regionie. Budowla usytuowana jest w północnej części wsi Kliczków, niemal w samym centrum dość wysoko wypiętrzonego, płaskiego, rozległego zakola rzecznego. Układ urbanistyczny całej wsi został dostosowany do położenia zamku i towarzyszących mu zabudowań.

W czasie wielowiekowego istnienia kliczkowski zamek zmieniał wygląd i charakter. Na początku, czyli w XIII wieku stanowił jedną z najważniejszych warowni na śląskiej granicy. Najstarszą częścią zamku zachowaną w jej szesnastowiecznym kształcie jest trzypiętrowy, wzniesiony na planie prostokąta renesansowy dwór, opatrzony dwuspadowym dachem. Na południowej jego ścianie umieszczono dwie fasadowe wieże z baniastymi hełmami i galerijkami. Dziedziniec zamku podzielony jest na dwie części – dla zamku wysokiego i średniego, co było charakterystyczne dla średniowiecznych warowni. Największa przebudowa zamku miała miejsce w drugiej połowie XIX wieku, w wyniku czego rezydencja nabrała eklektycznego charakteru. Jej architekturę odwołali się bowiem do wzorców włoskiego modernizmu, francuskiego renesansu i późnego renesansu niemieckiego, co nadało jej rangę wielkiej, książęcej posiadłości. Do zamku prowadzi szeroka, wysadzana kasztanowcami aleja. Jej zakończeniem jest brama wjazdowa zwana Lwią Bramą. Tuż za nią zaczyna się park dochodzący do suchej dziś, dawnej fosy, nad którą kamiennym mostem wchodzi się w obręb zamkowych zabudowań. Węjskie obramowane jest ozdobnym barokowym portalem. Na wewnętrznym dziedzińcu stoi osiemnastowieczna fontanna w kształcie muszli oraz po przeciwległej stronie dziewiętnastowieczny stojak na upolowaną zwierzynę. Konstrukcja ma kształt grzybka z daszkiem pokrytym gontem i umieszczoną poniżej metalową obręczą z hakami do zawieszania myśliwskich trofeów. W centrum zamkowego podwórza rośnie ponad dwustuletni dąb. To właśnie tu niegdyś najchętniej przebywali właściciele zamku, a i dzisiaj warto odpocząć w tym miejscu i zadumać się nad jego historią, zanim przejdzie się do dalszego jego zwiedzania.